

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DIH-709-56(4)/17/JS

Warszawa, 06 czerwca 2017 r.

DECYZJA DIH-1/ 41 /2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego „PRIMA” Bąk sp. j. z siedzibą w Mielcu od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie z 21 marca 2017 r. (nr akt sprawy: DT.8361.160.2016, DT.8361.180.2016), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu partii produktu o nazwie polędwiczki z rekina błękitnego w ilości 90 kg o wartości 1.584,90 zł, zafałszowanego w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. c ww. ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych z uwagi na stwierdzenie wyższej od deklarowanej zawartości glazury, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 14 - 21 listopada 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie – zwanego dalej również „*Podkarpackim WIIH*” – zgodnie z upoważnieniem do przeprowadzenia kontroli nr DT.8361.160.2016, w Hurtowni przy ul. Głowackiego 27 w Mielcu, należącej do Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego „PRIMA” Bąk sp. j. z siedzibą w Mielcu – zwanej dalej również „*stroną*” – pobrano z opakowań zbiorczych do badań laboratoryjnych próbkę produktu o nazwie polędwiczki z rekina błękitnego, *produkt głęboko mrożony* oznaczonego datą minimalnej trwałości: *Najlepiej spożyć przed końcem: 03/2018, Nr partii: 101016. Wyprodukowany przez: BALTIC UNITED Andrzej Trylski, Sp. K., ul. Olchowa 4H, 82-240 Reda* w ilości 1,55 kg wartości 27,30 zł z partii liczącej 90 kg – zwanej dalej: „*polędwiczkami z rekina*”. Jednocześnie z tej samej

partii, w ilości 1,56 kg pobrano i zabezpieczono kontrolną, którą pozostawiono w kontrolowanej placówce pod nadzorem współnika ww. spółki. Próbką i próbką kontrolną zostały pobrane, w ilościach niezbędnych do przeprowadzenia badań i reprezentujących ww. partię produktu, zgodnie z dyspozycją art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1059 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o Inspekcji Handlowej*”.

Powyższe czynności udokumentowano w: protokole kontroli z 21 listopada 2016 r. (nr akt kontroli: DT.8361.160.2016) oraz protokole pobrania próbki z 15 listopada 2016 r. nr 099283.

Przeprowadzone w dniach 1-5 grudnia 2016 r. przez akredytowane Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z siedzibą w Kielcach (akredytacja Polskiego Centrum Akredytacji nr AB 402), – zwane dalej *Laboratorium w Kielcach*, badania laboratoryjne wykazały, wyższą zawartość glazury w porównaniu do wymagań zadeklarowanych przez producenta w oznakowaniu (wynik badania: 16%, podczas gdy wartość zgodna z wymaganiami to 10% glazury). Powyższa nieprawidłowość świadczyła o zafałszowaniu produktu w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. c ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”.

Wyniki tych badań zawarte zostały w Sprawozdaniu z badań nr 496 z dnia 13 grudnia 2016 r.

W dniach 20 - 22 grudnia 2016 r. przeprowadzono ponowną kontrolę w ww. hurtowni należącej do strony dostarczając kontrolowanemu jeden egzemplarz ww. sprawozdania z badań, jednocześnie informując go o wynikach przeprowadzonych badań oraz pouczając o przysługującym mu prawie do złożenia wniosku o zbadanie zabezpieczonej próbki kontrolnej w terminie 7 dni od daty otrzymania ww. sprawozdania. Kontrolowany z przysługującego mu prawa nie skorzystał.

Pismem z 22 lutego 2017 r. Podkarpacki WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w trybie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej oraz wezwano stronę do przedłożenia informacji o wielkości obrotów i wysokości przychodu w roku rozliczeniowym 2016. Jednocześnie stronę postępowania pouczono m. in. o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, wypowiedaniu się co do zebranych dowodów i materiałów, wglądu w akta sprawy, jak również brania udziału w przeprowadzaniu dowodu w każdym stadium postępowania. Strona w piśmie z 27 lutego 2017 r. wskazała, że nie produkuje ryb, a jedynie je sprzedaje oraz że nie poczuwa się do odpowiedzialności za to, że producent nie napisał

prawdy na opakowaniu swojego produktu. Strona wskazała, że nie jest w stanie zweryfikować zawartości glazury w produkcie tym samym strona uznała, że nałożenie kary na firmę będzie niesprawiedliwe. Jednocześnie strona wskazała w załączeniu do pisma informację o wielkości przychodu.

Niezależnie od powyższego postępowania wszczęto również postępowanie administracyjne w sprawie obciążenia kontrolowanego kosztami badań próbki polędwiczek z rekina, przeprowadzonych przez Laboratorium w Kielcach.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z 21 marca 2017 r. (nr akt sprawy: DT.8361.160.2016, DT.8361.180.2016), Podkarpacki WIIH wymierzył Przedsiębiorstwu Handlowo Usługowemu „PRIMA” Bąk sp. j. z siedzibą w Mielcu, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 5.000zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu partii produktu o nazwie polędwiczki z rekina błękitnego w ilości 90 kg o wartości 1.584,90 zł, zafałszowanego w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. c ww. ustawy o jakości handlowej z uwagi na stwierdzenie wyższej niż deklarowana zawartości glazury.

Ponadto Podkarpacki WIIH wydał decyzję z 21 marca 2017 r. (nr akt sprawy: DT.8361.160.2016, DT.8361.180.2016), na podstawie której zobowiązano kontrolowanego do uiszczenia kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych.

Jednym pismem z 3 kwietnia 2017 r. strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od obydwu decyzji, wnosząc m.in. o zmniejszenie wysokości nałożonej kary.

Zaskarżonym decyzjom strona zarzuciła:

- naruszenie art. 31 ust. 7 ustawy o jakości poprzez brak podstawy prawnej do pobrania próbki;
- naruszenie art. 33 ww. ustawy poprzez brak wskazania urzędu na którym dokonano badań oraz pozytywnej opinii właściwej jednostki;
- naruszenie art. 8 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 18, z późn. zm.) – zwanego dalej *rozporządzeniem „1169/2011”* poprzez nałożenie na Przedsiębiorstwo

Handlowo Usługowe „PRIMA” Bąk sp. j. z siedzibą w Mielcu kary pieniężnej mimo, że spółka ta jako podmiot niemający wpływu na informacje na temat żywności nie posiadał podejrzeń ani tym bardziej wiedzy, że kontrolowany produkt rzekomo jest niezgodny z prawem w zakresie informacji na temat żywności;

- niewspółmierność nałożonej kary pieniężnej w stosunku do rodzaju, skali oraz potencjalnych skutków rzekomego naruszenia, a w konsekwencji naruszenie przepisu art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002” przez uchybienie obowiązкови stosowania sankcji o charakterze proporcjonalnym.

Pismem z 4 maja 2017 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „Kpa”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i telefonicznie skontaktowała się z Urzędem podtrzymując stanowisko przedstawione w odwołaniu w zakresie zbyt wysokiej kary oraz potwierdziła gotowość uiszczenia należności kosztów badań laboratoryjnych.

Zarzuty podniesione w dwóch pierwszych akapitach odwołania zostały rozpatrzone przez Prezesa UOKiK w odrębnym postępowaniu zakończonym decyzją Prezesa UOKiK nr DIH-1/ 34 /2017 z 18 maja 2017 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W myśl przepisu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002 prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez

konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną żywnością. W szczególności, zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia, etykietowanie, reklama i prezentacja żywności nie może wprowadzać konsumentów w błąd.

Rozporządzenie 1169/2011 w art. 8 doprecyzowało zasady odpowiedzialności podmiotów za informację o żywności. Podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii – importer danego środka na rynek Unii (art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia). Podmiot odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (art. 8 ust. 2 rozporządzenia).

Jak stanowi art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, bez uszczerbku dla ust. 2-4 podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, (...).

Według art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Definicja jakości handlowej zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej obejmuje cechy artykułu rolno-spożywczego w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania artykułów rolno-spożywczych, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej, oznacza produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli w

oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

W myśl art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W przypadku niskiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu można odstąpić od wymierzenia ww. kary pieniężnej (por. art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej).

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji w wyniku badań laboratoryjnych zakwestionował partię produktu o nazwie polędwiczki z rekina błękitnego w ilości 90 kg o wartości 1.584,90 zł, zafałszowanego w rozumieniu art. 3 pkt 10 ww. ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych z uwagi na stwierdzenie wyższej niż deklarowana zawartość glazury. Zdaniem Prezesa UOKiK, Podkarpacki WIIH właściwie uznał, że strona wprowadziła do obrotu ww. partię zafałszowanego produktu, co skutkowało wymierzeniem jej kary pieniężnej z tego tytułu.

Odwołując się od decyzji, strona wniosła o zmniejszenie wysokości nałożonej kary.

Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła:

- naruszenie art. 31 ust. 7 ustawy o jakości poprzez brak podstawy prawnej do pobrania próbki;
- naruszenie art. 33 ww. ustawy poprzez brak wskazania urzędu na którym dokonano badań oraz pozytywnej opinii właściwej jednostki;
- naruszenie art. 8 ust. 3 rozporządzenia 1169/2011 poprzez nałożenie na Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe „PRIMA” Bąk sp. j. z siedzibą w Mielcu kary pieniężnej mimo, że spółka ta jako podmiot niemający wpływu na informacje na temat żywności nie posiadał podejrzeń ani tym bardziej wiedzy, że kontrolowany produkt rzekomo jest niezgodny z prawem w zakresie informacji na temat żywności;

– niewspółmierność nałożonej kary pieniężnej w stosunku do rodzaju, skali oraz potencjalnych skutków rzekomego naruszenia, a w konsekwencji naruszenie przepisu art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002 przez uchybienie obowiązkowi stosowania sankcji o charakterze proporcjonalnym.

Zarzuty podniesione w pierwszym i drugim akapicie zostały rozpatrzone przez Prezesa UOKiK w odrębnym postępowaniu zakończonym decyzją Prezesa UOKiK nr DIH-1/34 /2017 z 18 maja 2017 r.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów, Prezes UOKiK zauważa, że odpowiedzialność wynikająca z art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia przepisów. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2013 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Mając na uwadze zakres naruszenia zauważyć należy, że informacja o składzie środka spożywczego stanowi jeden z najważniejszych elementów jakości handlowej. Wprowadzanie do obrotu produktu, zawierającego w swoim składzie niedeklarowany surowiec (lub jak w przedmiotowej sprawie o znacznie zawyżonej zawartości 16 % zamiast 10 %), narusza interesy konsumentów, ponieważ może wprowadzać w błąd co do jego charakterystyki i w konsekwencji doprowadzić do dokonania przez konsumentów niewłaściwego i niechcianego wyboru. Nierzetelne informowanie w oznakowaniu produktów o ich właściwościach i cechach godzi w interesy konsumentów oraz stanowi niedopełnienie obowiązku zapewnienia zgodności oferowanych produktów z wymogami polskiego i europejskiego prawa żywnościowego. Celem tego prawa jest przede wszystkim ochrona interesów konsumentów.

Powyższe znajduje potwierdzenie w tezie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 października 2011 r. sygn. VI SA/Wa 1371/11, która stanowi, że już samo stwierdzenie - udowodnienie faktu wprowadzania zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego do obrotu jest przesłanką wystarczającą do nałożenia stosownej kary. Nie ma przy tym znaczenia czy zafałszowanie nastąpiło z winy (umyślnej lub nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie.

Słuszność powyższego stanowiska potwierdza wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-315/05 wydany w trybie prejudycjalnym. Z treści uzasadnienia tego wyroku w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że za jakość oferowanego produktu odpowiada nawet przedsiębiorca, który jako zwykły dystrybutor ogranicza się jedynie do wprowadzenia tego produktu w postaci, w jakiej został mu

dostarczony przez producenta. Tym samym powyższy zarzut strony należy uznać za niezasadny.

Odnosnie zarzutu niewspółmierność kary pieniężnej w stosunku do rodzaju, skali oraz potencjalnych skutków rzekomego naruszenia, a w konsekwencji naruszenie przepisu art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002 przez uchybienie obowiązkowi stosowania sankcji o charakterze proporcjonalnym, Prezes UOKiK wyjaśnia, że taka interpretacja niniejszego przepisu jest niewłaściwa, bowiem przyznaje wiodącą rolę tylko jednej z zasad wymienionych w tym przepisie, to jest zasadzie proporcjonalności pomija zaś pozostałe tak jak te, że kara musi być skuteczna i odstraszająca.

Jak stwierdził w wyroku z dnia 29 października 2015 r. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w sprawie sygn. II GSK 1914/14 przepis art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 178/2002 przewiduje, że poza proporcjonalnością kara musi być skuteczna i odstraszająca. Funkcja prewencyjna i represyjna, to także element kary. Ochrona interesów konsumentów zgodnie z art. 8 tego rozporządzenia jest warunkiem przestrzegania przepisów i świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Celem ustawy o jakości handlowej jest przede wszystkim ochrona konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi. Wymierzanie, więc w tego rodzaju sprawach kary ma uwzględniać kryteria ich wymierzania, określone w art. 40a ust. 5 ustawy i nie może być symboliczne.

Należy także przytoczyć stanowisko jaki zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 28 lipca 2010 r. (sygn. VI SA/Wa 769/10), w którym stwierdził on, że ze względu na cel ustawy o jakości handlowej jakim jest ochrona konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, kary wymierzane w tego rodzaju sprawach, po uwzględnieniu kryteriów ich wymierzania określonych w art. 40a ust. 5 ww. ustawy, nie mogą być symboliczne.

W związku ze stwierdzonym w trakcie kontroli Inspekcji Handlowej wprowadzeniem do obrotu produktu polędwiczki z rekina, zafałszowanego z uwagi na zawyżoną zawartość glazury stronie wymierzona została przez Podkarpackiego WIIH kara pieniężna w wysokości 5.000 zł.

Kara, którą organ administracyjny może nałożyć na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno spożywczych wynosi od 1.000 zł do 10% przychodu osiągniętego przez ukaranego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Zgodnie z deklaracją przychód strony wyniósł .... zł zatem organ pierwszej instancji mógł wymierzyć karę od 1.000 zł do .... zł. Kara 5.000 zł jest zatem karą w dolnych

granicach, poniżej ... % kary maksymalnej. Wpływ na to miało uwzględnienie przy wymierzaniu kary przesłanek z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej.

Mając powyższe na uwadze zarzut strony dotyczący naruszenia wynikającej z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002 zasady proporcjonalności uznać należy za chybiony.

W uzasadnieniu odwołania strona wskazała także, iż nałożona na nią kara wielokrotnie przewyższa wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych wprowadzonych do obrotu oraz że nigdy nie była karana za naruszenie przepisów ustawy o jakości handlowej, a także, iż stwierdzona nieprawidłowość nie stanowiła jakiegokolwiek zagrożenia dla zdrowia i życia konsumentów.

W odpowiedzi na powyższe Prezes UOKiK zauważa, że kryteria określania wysokości kary określone zostały w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. Należą do nich stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. Wszystkie te kryteria zostały prawidłowo wzięte pod uwagę łącznie przy miarkowaniu kary.

Ponadto strona wskazała na wadliwość decyzji z dnia 21 marca 2017 r. polegającą na braku wskazania konkretnej jednostki redakcyjnej art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, stanowiącej podstawę prawną nałożenia kary. Według strony niewłaściwy sposób określenia podstawy prawnej jest w sposób oczywisty wadliwy, gdyż pozbawia stronę wiedzy na temat skierowanego wobec niej zarzutu, dokładnej podstawy prawnej zarzucanego naruszenia i wymierzonej za nie kary. Konsekwencją takiego stanu rzeczy jest według strony uniemożliwienie jej merytorycznej polemiki z tak sformułowaną supozycją. Decyzja organu winna być precyzyjna, przejrzysta i należycie uzasadniona, a ponadto podstawa prawna winna być jasno dopasowana do nałożonych kar.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK, wskazuje że podstawą prawną nałożenia decyzji z dnia 21 marca 2017r. był art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. Został on w sposób jednoznaczny wskazany w sentencji decyzji. Zawiera ona także rozstrzygnięcie jasno wskazujące kogo, za co i jaką karą ukarano.

Art. 40a ust. 1 pkt 4 cytowanej ustawy stanowi, że karze pieniężnej podlega ten, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane. W przedmiotowej decyzji wskazano zgodnie z art. 107 kpa wszystkie elementy istotne, to jest: oznaczenie organu administracji publicznej, datę wydania, oznaczenie strony, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, dotyczące odwołania, podpis

z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji.

Strona, wprowadziła do obrotu produkt o nazwie polędwiczki z rekina, zafałszowany w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. c ww. ustawy o jakości handlowej, gdyż w oznakowaniu podano niezgodnie z prawdą dane w zakresie składu. Na deklarowane 10 % glazury, w wyniku badań laboratoryjnych stwierdzono 16 % wody w postaci glazury. Jest to w sposób jednoznaczny określone w sentencji decyzji. Trudno więc zgodzić się z zarzutem strony, że brak doprecyzowania przepisu dotyczącego zafałszowania w sentencji decyzji, mógł pozbawić stronę wiedzy na temat treści zarzutu i uniemożliwić merytoryczną polemikę z „supozycją”. Prezes UOKiK zaznacza, że w uzasadnieniu decyzji organ pierwszej instancji wyraźnie wskazał (str. 5), że zafałszowanie polegało na podaniu w oznakowaniu niezgodnie z prawdą danych w zakresie glazury. Jest oczywistym, że w art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej wyłączenie lit. c odnosi się do przypadku podania w oznakowaniu danych niezgodnych z prawdą – jak w przedmiotowej sprawie (lit. a wspomnianego przepisu dotyczy dokonywania zabiegów zmieniających lub ukrywających rzeczywisty skład, zaś lit. b odnosi się do nazwy artykułów rolno-spożywczych) – żadnego z przypadków wskazanego w lit. a bądź b nie zarzucano stronie w toku postępowania.

Niemniej jednak tę nieścisłość w sentencji decyzji, sformułowaną jako zarzut, organ drugiej instancji niniejszą decyzję z ostrożności procesowej usunął.

Zdaniem organu drugiej instancji przytoczony przez stronę wyrok WSA w Gliwicach z dnia 17 czerwca 2010 r. sygn. II SA/GI 959/09 nie znajduje zastosowania w przedmiotowej sprawie. W podstawie prawnej decyzji przywołano konkretny przepis, a nie jedynie ogólne powołanie się na akt prawny, przedsiębiorca ukarany został za jeden czyn dotyczący jednego wyrobu, kara nie była więc sumą kar za naruszenie konkretnych przepisów.

W decyzji z dnia 21 marca 2017 r. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w sposób szczegółowy przytoczył w uzasadnieniu przepisy prawa z podaniem ich treści, wyjaśnił nadto dlaczego zastosował dany przepis rozstrzygając sprawę. Dlatego też przywołany przez stronę wyrok WSA w Gliwicach z dnia 27 sierpnia 2009 r. również nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie.

W odwołaniu z dnia 3 kwietnia 2017 r. spółka „Prima” zarzuciła naruszenie zasad wynikających z art. 8 Kpa, art. 9 Kpa i art. 11 Kpa. Bez precyzyjnego określenia przez stronę na czym miałyby polegać owo naruszenie nie sposób odnieść się do powyższego zarzutu, niemniej jednak organ odwoławczy przeprowadził analizę w tym zakresie.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika naruszenie przepisów Kpa. W szczególności należy w tym zakresie wskazać, że organ pierwszej instancji szczegółowo informował stronę o okolicznościach faktycznych i prawnych w tym w pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy stanowiącym załącznik do upoważnienia do przeprowadzenia kontroli. O stanie faktycznym i prawnym strona została poinformowana w protokole kontroli z 21 listopada 2016 r., sprawozdaniu z badań laboratoryjnych, zawiadomieniu o wszczęciu postępowania z 22 lutego 2017 r., jak też w treści zaskarżonej decyzji. W tej ostatniej organ pierwszej instancji szczegółowo wyjaśnił stronie zasadność przesłanek stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. W związku z powyższym niezasadne jest także, iż w toku postępowania naruszono zasadę pogłębiania zaufania do władzy publicznej. Tym samym Prezes UOKiK stwierdza, że bezpodstawny jest zarzut naruszenia art. 8 Kpa, art. 9 Kpa i art. 11 Kpa.

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że organ pierwszej instancji słusznie uznał Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe „PRIMA” Bąk sp. j. z siedzibą w Mielcu za podmiot podlegający karze pieniężnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej w związku z wprowadzeniem do obrotu jednej partii produktu o nazwie polędwiczki z rekina zafalszowanego w rozumieniu przepisów o jakości handlowej. Prezes UOKiK podtrzymał i w całości podzielił ocenę wszystkich przesłanek wymierzenia kary pieniężnej, której dokonał Podkarpacki WIIH zgodnie z art. 40a ust. 5 ww. ustawy.

Podsumowując przeprowadzone rozważania, Prezes UOKiK uznał, że zaskarżoną decyzję należy utrzymać w mocy. W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona kara jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były tylko artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a także będzie najmniej uciążliwa z możliwych dostępnych środków. Jednocześnie, zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzona kara, zgodnie z art. 17 ust 2 rozporządzenia 178/2002, spełni funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając kontrolowanego do przestrzegania przepisów o jakości handlowej.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3

ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.).

z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski

Otrzymują:

1. Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe „PRIMA” Bąk sp.j.
ul. Głowackiego 27
39-300 Mielec
2. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Rzeszowie
3. a/a